

De grote blauwe snavelaar

Mijn vader is een fanatieke vogelaar. Het verschil tussen een gewone en een fanatieke vogelaar is apart genoeg: mail. Mijn vader krijgt elke dag mailtjes binnen voor elke bijzondere vogel die er in Nederland te vinden is. Die mailtjes hebben verschillende kleuren: groen voor een beetje bijzonder, geel voor redelijk bijzonder en rood voor heel bijzonder.

En elke dag kijkt mijn vader in zijn mail of er vogels in staan die hij kan gaan bekijken. Dat hangt af van waar de vogel gezien is en hoe bijzonder hij is. Voor een groene vogel wil hij hooguit een half uurtje fietsen, maar voor een rode is hij wel eens met de auto het halve land doorgereden. Dat deed hij overigens maar één keer, daarna mocht het niet meer van mijn moeder.

Hij probeert in elk geval altijd zo snel mogelijk bij de bijzondere vogel te zijn, want hij is niet de enige fanatieke vogelaar. Er zijn er een heleboel. En als hij te laat is, staat er een hele kudde fanatieke vogelaars en dan zijn alle goede kijkplekjes al bezet.

Ik heb mijn vader eens gevraagd waar al die mailtjes vandaan komen. Hij legde me toen uit dat een vogelaar soms, als hij heel veel geluk heeft, gewoon een bijzondere vogel tegenkomt. Als hij een wandeling maakt of vastzit in de file. Als dat gebeurt, dan moet de vogelaar zo snel mogelijk een foto maken en opsturen naar de fanatieke-vogelaars-vereniging. En als die wordt goedgekeurd, dan stuurt de fanatieke-vogelaars-vereniging een mail naar alle andere fanatieke vogelaars.

Mijn vader vertelde dit op een hele plechtige toon, dus het is vast een grote eer.

'Is er weleens een mail verstuurd van een vogel die jij had gevonden?' vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. Daarna waren we allebei even stil.

Ik wilde net over iets anders beginnen, toen hij ineens begon te vertellen over een paar weken geleden toen hij een grote blauwe snavelaar in de vijver voor de supermarkt zag zwemmen. Ik moet bekennen dat ik niet weet wat een grote blauwe snavelaar is, maar het zal wel een hele bijzondere vogel zijn. 'Hij zwom daar gewoon, in de vijver,' zei mijn vader. Hij keek er wat dromerig bij. 'Ik zette mijn tassen op de grond en pakte mijn telefoon om een foto te maken. Maar toen zag ik ineens voor me hoe al die fanatieke vogelaars om de vijver heen zouden gaan staan, met hun verrekijkers en telescopen. En dat terwijl die vogel net zo lekker in die vijver aan het zwemmen was.' Hij zuchtte.

Ik gaf hem een schouderklopje, en daarna begon ik over iets anders. Dat leek me het beste.

Anna Dijk